

Arrest

nr. 304 067 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 25 april 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 26 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 21 februari 2022 en in Oostenrijk op 5 april 2022 (Eurodac).

1.2. Op 26 september 2022 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. Eind september 2023 werd de voogdij van rechtswege beëindigd.

1.3. Op 22 juni 2023 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 23 juni 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/04/2022

Overdracht CGVS: 17/11/2022

In het kader van je verzoek om internationale bescherming vond je persoonlijk onderhoud plaats op 9 mei 2023 van 14u00 tot 17u12 op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Je advocaat, meester Anneleen Valcke loco meester Bruno Soenen, en je voogd, P.(...) V.(...) M.(...), waren aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pathaan te zijn en soennitisch moslim. Je bent 17 jaar oud. Je werd geboren in het dorp Masahud in het district Chawkay van de provincie Kunar in Afghanistan en verbleef daar tot aan je vertrek. Je ging drie jaar lang naar school, nadien hielp je je vader bij zijn werkzaamheden.

Je vader was aannemer in de bouw en werkte in onderaanneming voor het bedrijf Brand Super Construction Company. Hij werkte mee aan de bouw van een veiligheidspost in Babur, en haalde nadien ook een contract binnen voor de bouw van negen andere veiligheidsposten in de provincie. Zelf hielp je je vader als diender, je bracht de dingen aan die hij je vroeg, zoals zijn eten. Bij de bouw van de eerste van de negen bijkomende veiligheidsposten werd je vader door de Taliban bedreigd. Hij kreeg een dreigbrief waarin hem opgedragen werd te stoppen met zijn werkzaamheden, anders zou hij worden gedood. Omwille van zijn contractuele verplichtingen ging je vader echter verder met zijn werk. De dag erop werd zijn wagen onderweg naar zijn werk onder vuur genomen, je vader overleed diezelfde nacht in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Je zette zelf je werkzaamheden enkele weken verder samen met de andere werknemers. Je ging je vaders' achterstallige loon opvragen bij het bedrijf, maar slaagde er niet in dat te verkrijgen. Daarop ging je naar het districtshuis om dat aan te klagen. Een maand na het overlijden van je vader kreeg je zelf ook een dreigbrief van de Taliban. Ze droegen ook jou op te stoppen met je werkzaamheden. Daarop beslisten je familie dat je het land beter verliet.

Julie vluchtten daarop met het hele gezin, via Pakistan naar Iran, waar jij je familie kwijtraakte. Je reisde alleen verder door over Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je op 25 april 2022 aankwam en op 26 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Je gezinsleden zijn nog steeds vermist. Je geeft aan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen met de Taliban te vrezen omwille van de eerdere problemen en je vroegere werkzaamheden. Daarnaast geeft je advocaat aan dat je intussen verwesterd bent.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je je taskara; enkele documenten mbt het werk van je vader; foto's van jou, je vader en zijn werven; enkele medische documenten van je vader; een bevestigingsbrief van je vader; een klacht bij het districtshuis; twee dreigbrieven; je gezondheidsboekje (België); je arbeidsovereenkomst van in België en een mail van je werkgever hier neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Je verklaart dat je bij terugkeer naar Afghanistan vreest om vervolgd te worden omwille van jullie eerdere problemen met de taliban en jullie werkzaamheden. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst bleken de verklaringen die je op je persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde inconsistent met diegene die je liet optekenen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), nochtans ook met de hulp van een tolk het Pashtou machtig, en dat op enkele cruciale aspecten van je relaas. Daarnaast bleken je verklaringen op het CGVS onderling ook inconsistent en bovendien ook niet geheel in overeenstemming met de documenten die je neerlegde.

Zo gaf je ten overstaan van de DVZ aan dat je vader arbeider was voor een bouwbedrijf, en ook jij samen met hem voor dat bedrijf ('Brand') werkte. Je vader zou meerdere dreigbrieven gekregen hebben van de Taliban en op 25 oktober 2020 ook effectief door de Taliban doodgeschoten zijn. Jij zou nadien ook een dreigbrief hebben ontvangen en nog dezelfde maand, oktober 2020, Afghanistan verlaten hebben (zie CGVS Vragenlijst dd.10/11/2022, pt.3.5; zie DVZ Verklaring, pt.10; pt. 16a & pt.34).

Het relaas dat je ten overstaan van het CGVS aflegde bleek echter op enkele aspecten helemaal anders. Nu zou je vader zelfstandig aannemer, zelf de baas geweest zijn van een bouwbedrijf dat in onderaanneming voor Brand Super Construction Company werkte. Hij werkte, net als jij, eigenlijk niet rechtstreeks voor dat bedrijf. Je vader zou nu slechts één dreigbrief ontvangen hebben van de Taliban, wat je bevestigde na confrontatie met je eerdere verklaringen (zie CGVS, p.10, p.21). Verder zouden jullie nu in eerste instantie vertrokken zijn in oktober 2020, twee of drie dagen na de bedreigingen, waarna je die plaatste op 25/09/1399 (zijnde 15/12/2020). Een datum die opmerkelijk genoeg blijkt te prijken op de klacht die je ingediend zou hebben. In elk geval, je vader zou ook hier gedood zijn op 25 oktober 2020. Je zou nadien nu nog wel tien, vijftien of twintig dagen zijn blijven werken (zie CGVS, p.7, p.12). Erop gewezen dat dit niet kon kloppen, gaf je plots aan dat jullie een maand na de dood van jouw vader vertrokken waren, drie dagen na de bedreigingen (zie CGVS, p.24). Frappante wijziging van je verklaringen dus, en bovendien ook weinig overtuigend gezien er vier maanden tijd tussen de twee dreigbrieven blijken te zitten, en de laatste opgesteld moet zijn na je vertrek (met name 11/06/1442 ofte 25/01/2021). Hierop gewezen, kwam je niet verder dan een herhaling van je eerdere verklaringen. Dat je overigens, gevraagd naar de eerste bedreiging, ook plots de datum volgens de Arabische kalender (en dus ook die van de eerste dreigbrief) gebruikte, is evenzeer opmerkelijk (zie CGVS, pp.19-20). Ten slotte komen je verklaringen ook niet geheel overeen met de medische documenten die je neerlegt. Zo staat er onder meer te lezen dat de oorzaak van de verwondingen van je vader "volgens de broer van het slachtoffer een bomontploffing" was. Dit terwijl je zelf aangaf dat het je maternale oom was (en dus de schoonbroer van je vader) die je vader naar het ziekenhuis had vergezeld, maar vooral dat je vaders wagen beschoten was, van een bom was evenwel geen sprake. Hierop gewezen, herhaalde je gewoonweg dat het een schietincident was (zie CGVS, p.25), wat uiteraard niet verklaart waarom dat dan anders op de documenten vermeld zou staan, en verdere twijfels oproept mbt de doodsoorzaak. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook al in ernstige mate de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig verklaard, kan jouw jonge leeftijd bovenvermelde tegenstrijdigheden evenmin vergoelijken.

Verder dient opgemerkt dat ook de finale versie van je relaas hoe dan ook niet wist te overtuigen. Zo wist je opmerkelijk genoeg ondanks de ernst van de beweerde problemen niet wie van de Taliban het precies op jullie gemunt had. Je kwam niet verder dan 'belangrijke oversten' van de Taliban, meer wist je er niet over te vertellen (zie CGVS, pp.18-19). Verder is zowel het door jou geschetste gedrag van je vader als dat van jou hoe dan ook compleet onaannemelijk. Dat je vader de bedreiging niet ernstig nam, gewoon bleef doorwerken en de autoriteiten daarvan klaarblijkelijk niet op de hoogte stelde (zie CGVS, pp.20-21) is op zich al maar weinig aannemelijk. Dat jij, nadat je vader doodgeschoten was omdat hij bleef doorwerken ondanks een gelijkaardige bedreiging, precies hetzelfde zou doen is dat des te meer. Bovendien is het evenzeer bevreemdend dat jij, die als minderjarige vooral eten naar je vader bracht, dan wel door hen gevisieerd zou worden en de rest van de werknemers die ook bleven doorwerken, van wie sommigen eveneens met verantwoordelijkheden in het bedrijf, niet. Je had daar zelf ook geen uitleg voor (zie CGVS, p.12, p.22). Voorts is het ook bevreemdend dat jij wel naar het achterstallige loon van je vader zou zijn gaan vragen, en klacht ingediend zou hebben omwille van het uitblijven daarvan, maar bij diezelfde autoriteiten helemaal geen melding deed van de feiten zelf, noch van de bedreiging die je nadien zelf kreeg (zie CGVS, pp. 21-22). Tenslotte dient hieraan toegevoegd dat het op zich ook opmerkelijk is dat jouw vader (en jij) in die periode nog controleposten zouden bouwen voor de (voormalige) overheid op dat moment. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat na een ongewone samenwerking tussen de Taliban én de (voormalige) overheid in begin 2020 Daesh verdreven werd uit Kunar en de Taliban hun gebieden overnam. Een samenwerking waarvan je opmerkelijk genoeg (zeker gezien je bewering in die materie werkzaam geweest te zijn) zelf helemaal niet op de hoogte bleek (zie CGVS, p.24).

Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Je haalt aan dat je vader jarenlang als onderaannemer werkzaam was voor een bouwbedrijf dat (onder meer) controleposten bouwde. Omdat hij geweigerd zou hebben daarmee te stoppen zou hij door de Taliban bedreigd en nadien gedood zijn. Zoals hierboven uiteengezet kan hieraan echter allerminst geloof worden gehecht. Je haalt verder geen elementen aan die er op zouden wijzen dat jouw vader, louter omdat hij werkzaam was voor dat bouwbedrijf, zou worden vervolgd.

Je stelt evenwel dat jouw vader intussen gedood is en ook de rest van het gezin diende te vluchten en vermist is sinds jullie elkaar kwijtraakten in Iran. Dat je vader gedood is, kan aanvaard worden. Dat dit door een gerichte aanval van de Taliban gebeurde evenwel niet, gezien bovenstaande vaststellingen mbt de ongeloofwaardigheid van je relaas. Dat je familie Afghanistan ook heeft moeten verlaten omwille van jouw problemen is echter niet meer dan een blote bewering die je niet kon staven. Volgens je voogd zouden jullie wel met 'tracing' bezig zijn (zie CGVS, p.24), bewijs daarvan legde je vooralsnog niet neer. Hoe dan ook lijkt jouw bewering dat je hele gezin Afghanistan diende te verlaten ondanks het feit dat alleen jij gevisieerd zou zijn door die laatste bedreiging, omwille van jouw werk, bovenstaande alleen maar te bevestigen en eerder te wijzen op een vertrek omwille van andere redenen.

Wat er daar ook van zij, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, met de overige vaststellingen mbt de geloofwaardigheid van je problemen, met het feit dat je zelf nog minderjarig was, nauwelijks verantwoordelijkheden in het bedrijf had en met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van jouw vader vervolgd worden, dient geconcludeerd dat je de problematische situatie van je familie niet aantoonde.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid zou zijn van je vader, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Meer zelfs, uit de beschikbare informatie blijkt dat indien de persoon met het bepaalde profiel, in casu jouw vader, overleden is de taliban in principe en strikt genomen geen reden heeft om zijn familieleden te viseren. Het is aan jou om aan te tonen dat jij vervolging zou dienen te vrezen, maar je blijft hierover zoals uiteengezet in gebreke.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's

allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering gebracht worden dat in jouw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door jou niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn.

Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and

mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken maar blijf echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot je 15 jaar oud was in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien ben je er naar school geweest en hielp je je vader bijna dagelijks in het bouwbedrijf. Na zijn overlijden zou je er zelfs enige verantwoordelijkheden in hebben gehad. Daarnaast heb je nog contact met familieleden in Afghanistan en heb je er een netwerk. Zo wonen je ooms, die overigens opmerkelijk genoeg net ten tijde van jullie beweerde problemen zonder enige duidelijke reden naar Behsud, Nangarhar verhuisd zijn, nog in Afghanistan. Een van hen werkt er als vastgoedhandelaar en heeft je reis gefinancierd (zie CGVS, p.15, p.26). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Je advocaat gaf evenwel aan dat je als minderjarige vertrokken bent, nog steeds minderjarig bent, hier al enige tijd bent en je de Belgische waarden en normen stilaan overneemt via school en het opvangcentrum. Gevraagd wat dat voor jou precies inhoudt, kwam je echter zelf niet verder dan het feit dat je hier al een jaar (graag) naar school gaat en de taal wat hebt geleerd. Waarom dat voor jou bij eventuele terugkeer naar Afghanistan een probleem zou kunnen zijn kon je echter niet verduidelijken. Je kwam niet verder dan de bewering niemand meer te hebben in Afghanistan (quod non, cfr. supra) en omwille van jullie eerdere werk voor de (voormalige) overheid gevisieerd te zullen worden. Wat dat precies te maken zou hebben met normen en waarden die eventueel in strijd zouden zijn met de in Afghanistan aanwezige beperkingen, die bovendien gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen, is onduidelijk. Je toonde op geen enkele manier aan dat bovenstaande elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Je bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat jij dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je je taskara; enkele documenten mbt het werk van je vader; foto's van jou, je vader en zijn werven; enkele medische documenten van je vader; een bevestigingsbrief van je vader; een klacht bij het districtshuis; twee dreigbrieven; je gezondheidsboekje (België); je arbeidsovereenkomst van in België en een mail van je werkgever hier neer. Deze documenten zijn echter niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Je taskara is enkel een begin van bewijs van je identiteit en nationaliteit, dewelke in het kader van deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

De documenten mbt het werk van je vader en foto's van je vader kunnen hoogstens aantonen dat je vader (en jij) op enigerlei wijze werkzaam/aanwezig was in de bouw/op bouwerven, maar kunnen zoals vermeld hoe dan ook bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Foto's hebben bovendien geen enkele bewijswaarde, daar deze door mogelijke inscenering geen garantie biedt van wie of wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's werden genomen. De medische documenten, de klacht en dreigbrieven van de Taliban werden hierboven reeds besproken. Dient hierbij ook opgemerkt dat documenten hoe dan ook enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. De documenten mbt je werk en gezondheid in België bevestigen enkel dat je hier werkt en behandeld werd, meer niet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting;*
- Schending van het proportionaliteitsbeginsel;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel."*

Verzoeker wijst op zijn minderjarigheid, het feit dat hij amper 15-16 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en het feit dat hij in België aankwam op 16-jarige leeftijd. Dit geeft hem een kwetsbaar profiel en hiermee werd onvoldoende rekening gehouden. Volgens verzoeker is er geenszins rekening gehouden met het hoger belang van het kind, wat niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. De commissaris-generaal legt de drempel van kennis en detaillering veel te hoog.

Verzoeker volhardt in zijn relaas. Het is wel degelijk geloofwaardig dat hij en zijn vader omwille hiervan geveiseerd werden door de taliban, daar ze controleposten bouwden voor de toenmalige Afghaanse overheid. Verzoeker wijst erop dat hij foto's voorlegde waarop hij en zijn vader te zien zijn op een werf en dat deze bewijzen zijn relaas staven.

Hij wijst erop dat hij een korte periode naar school ging in Afghanistan, doch dat het niveau aldaar niet vergelijkbaar is met het niveau in Europa. Hij deed alsnog zijn best om goed mee te werken en zo coherent mogelijk te antwoorden.

Verzoeker wijst op de medewerkingsplicht en samenwerkingsplicht die geldt tussen hem en de commissaris-generaal en stelt dat deze resulteert in een gedeelde bewijslast. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker wel degelijk voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht.

De commissaris-generaal heeft verzaakt aan de samenwerkingsplicht en gaat er verkeerdelijk vanuit dat de taliban hen omwille van deze tewerkstelling niet kan viseren.

Verzoeker stelt dat hij geen data onthouden heeft, dat hij de dreigbrieven heeft ontvangen van zijn oom en dat hij daarvan ook de datum niet kende en dat hem aldus niet kan worden verweten dat de verklaringen die hij aflegde hierover niet stroken met de data op de brieven. Verzoeker wijst er eveneens op dat het 3 jaar geleden is gebeurd.

Aangaande de toekomstgerichte vrees van verzoeker stelt hij nog dat hij als westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij als minderjarige Europa is binnengekomen, dat hij de westerse waarden en normen heeft overgenomen, dat hij hier al anderhalf jaar verblijft, dat hij zich één voelt met de Belgische maatschappij alwaar hij alle kansen grijpt, dat hij hier naar school gaat en een zeer mooi rapport heeft (verzoekschrift, stuk 2), dat hij daarnaast nog zijn intakerapport van het Agentschap integratie & Inburgering volgde, alsook het eindadvies van OKAN (*Ibid.*, stukken 3 en 4). Verzoeker doet daarnaast ook verschillende studentenjobs (*Ibid.*, stukken 5 en 6). Verzoeker gaat hier al anderhalf jaar naar school en spreekt al een mondje Nederlands. Zelfs het louter aanwezig zijn geweest in een Westers land, zeker voor zo'n lange periode op jonge leeftijd, is voor de taliban voldoende om verzoeker als ongelovige te beschouwen. Verzoeker zal bovendien via de luchthaven met Belgische documenten moeten terugkeren. Hierdoor alleen al zal zijn verblijf in het buitenland boven water komen. Verzoeker verwijst verder uitgebreid naar landeninformatie en rechtspraak van de Raad aangaande een vrees voor vervolging omwille van verwestering.

Verzoeker stelt dat zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van het asielrelaas, de commissaris-generaal het risico op ernstige schade dient te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat. Verzoeker wijst op de veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat hij in aanmerking dient te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst hiervoor uitgebreid naar landeninformatie. Hij stelt bijkomend dat hij wegens de functie van zijn vader en zijn kwetsbaar profiel van minderjarige een verhoogd risico loopt op ernstige schade.

Tot slot wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en verwijst hierbij uitgebreid naar landeninformatie.

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- schoolrapporten 2022-2023 (stuk 2);
- intaketapport agentschap integratie & inburgering (stuk 3);
- eindadvies OKAN (stuk 4);
- arbeidsovereenkomst februari 2023 (stuk 5);
- arbeidsovereenkomst juli-augustus 2023 (stuk 6).

2.1.2. In een aanvullende nota van 24 januari 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*" van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van december 2023;
- het EUAA-rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;

- het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

2.1.3. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 26 januari 2024 brengt verzoeker de volgende documenten ter kennis:

- schoolrapporten 2023-2024 (stuk 8);
- aanbevelingsbrieven leerkrachten (stuk 9);
- arbeidscontract van vorige zomer (stuk 10);
- loonbrieven (stuk 11);
- aanbevelingsbrief werkgever (stuk 12);
- aanbevelingsbrief stagiaire jeugddienst (stuk 13).
- formulier van het Rode Kruis in verband met “*tracing*” (stuk 14).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Allereerst merkt de Raad op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 26 september 2022, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 13; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Waar verzoeker verder wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “*gedeelde bewijslast*” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers

nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

Waar verzoeker vervolgens aanhaalt dat hij maar een korte periode naar school ging in Afghanistan en dat het niveau aldaar niet vergelijkbaar is met het niveau in Europa, benadrukt de Raad dat zelfs van iemand met beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze in staat is op een coherente en geloofwaardige manier de feiten en omstandigheden weer te geven die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Verzoeker kan verder door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen geen afbreuk doen aan de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Je verklaart dat je bij terugkeer naar Afghanistan vreest om vervolgd te worden omwille van jullie eerdere problemen met de taliban en jullie werkzaamheden. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst bleken de verklaringen die je op je persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde inconsistent met diegene die je liet optekenen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), nochtans ook met de hulp van een tolk het Pashtou machtig, en dat op enkele cruciale aspecten van je relaas. Daarnaast bleken je verklaringen op het CGVS onderling ook inconsistent en bovendien ook niet geheel in overeenstemming met de documenten die je neerlegde.

Zo gaf je ten overstaan van de DVZ aan dat je vader arbeider was voor een bouwbedrijf, en ook jij samen met hem voor dat bedrijf (‘Brand’) werkte. Je vader zou meerdere dreigbrieven gekregen hebben van de Taliban en op 25 oktober 2020 ook effectief door de Taliban doodgeschoten zijn. Jij zou nadien ook een dreigbrief hebben ontvangen en nog dezelfde maand, oktober 2020, Afghanistan verlaten hebben (zie CGVS Vragenlijst dd.10/11/2022, pt.3.5; zie DVZ Verklaring, pt.10; pt. 16a & pt.34).

Het relaas dat je ten overstaan van het CGVS aflegde bleek echter op enkele aspecten helemaal anders. Nu zou je vader zelfstandig aannemer, zelf de baas geweest zijn van een bouwbedrijf dat in onderaanneming voor Brand Super Construction Company werkte. Hij werkte, net als jij, eigenlijk niet rechtstreeks voor dat bedrijf. Je vader zou nu slechts één dreigbrief ontvangen hebben van de Taliban, wat je bevestigde na confrontatie met je eerdere verklaringen (zie CGVS, p.10, p.21). Verder zouden jullie nu in eerste instantie vertrokken zijn in oktober 2020, twee of drie dagen na de bedreigingen, waarna je die plaatste op 25/09/1399 (zijnde 15/12/2020). Een datum die opmerkelijk genoeg blijkt te prijken op de klacht die je ingediend zou hebben. In elk geval, je vader zou ook hier gedood zijn op 25 oktober 2020. Je zou nadien nu nog wel tien, vijftien of twintig dagen zijn blijven werken (zie CGVS, p.7, p.12). Erop gewezen dat dit niet kon kloppen, gaf je plots aan dat jullie een maand na de dood van jouw vader vertrokken waren, drie dagen na de bedreigingen (zie CGVS, p.24). Frappante wijziging van je verklaringen dus, en bovendien ook weinig overtuigend gezien er vier maanden tijd tussen de twee dreigbrieven blijken te zitten, en de laatste opgesteld moet zijn na je vertrek (met name 11/06/1442 ofte 25/01/2021). Hierop gewezen, kwam je niet verder dan een herhaling van je eerdere verklaringen. Dat je overigens, gevraagd naar de eerste bedreiging, ook plots de datum volgens de Arabische kalender (en dus ook die van de eerste dreigbrief) gebruikte, is evenzeer opmerkelijk (zie CGVS, pp.19-20). Ten slotte komen je verklaringen ook niet geheel overeen met de medische documenten die je neerlegt. Zo staat er onder meer te lezen dat de oorzaak van de verwondingen van je vader “volgens de broer van het slachtoffer een bomontploffing” was. Dit terwijl je zelf aangaf dat het je maternale oom was (en dus de schoonbroer van je vader) die je vader naar het ziekenhuis had vergezeld, maar vooral dat je vaders wagen beschoten was, van een bom was evenwel geen sprake. Hierop gewezen, herhaalde je gewoonweg dat het een schietincident was (zie CGVS, p.25), wat uiteraard niet verklaart waarom dat dan anders op de documenten vermeld zou staan, en verdere twijfels oproept mbt de doodsoorzaak. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook al in ernstige mate de geloofwaardigheid van je vluchtrelaas. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig verklaard, kan jouw jonge leeftijd bovenvermelde tegenstrijdigheden evenmin vergoelijken.

Verder dient opgemerkt dat ook de finale versie van je relaas hoe dan ook niet wist te overtuigen. Zo wist je opmerkelijk genoeg ondanks de ernst van de beweerde problemen niet wie van de Taliban het precies op jullie gemunt had. Je kwam niet verder dan ‘belangrijke oversten’ van de Taliban, meer wist je er niet over te vertellen (zie CGVS, pp.18-19). Verder is zowel het door jou geschetste gedrag van je vader als dat van jou hoe dan ook compleet onaannemelijk. Dat je vader de bedreiging niet ernstig nam, gewoon bleef doorwerken en de autoriteiten daarvan klaarblijkelijk niet op de hoogte stelde (zie CGVS, pp.20-21) is op zich al maar weinig aannemelijk. Dat jij, nadat je vader doodgeschoten was omdat hij bleef doorwerken ondanks een gelijkaardige bedreiging, precies hetzelfde zou doen is dat des te meer. Bovendien is het evenzeer bevreemdend dat jij, die als minderjarige vooral eten naar je vader bracht, dan wel door hen gevisieerd zou worden en de rest van de werknemers die ook bleven doorwerken, van wie sommigen eveneens met

verantwoordelijkheden in het bedrijf, niet. Je had daar zelf ook geen uitleg voor (zie CGVS, p.12, p.22). Voorts is het ook bevreemdend dat jij wel naar het achterstallige loon van je vader zou zijn gaan vragen, en klacht ingediend zou hebben omwille van het uitblijven daarvan, maar bij diezelfde autoriteiten helemaal geen melding deed van de feiten zelf, noch van de bedreiging die je nadien zelf kreeg (zie CGVS, pp. 21-22). Tenslotte dient hieraan toegevoegd dat het op zich ook opmerkelijk is dat jouw vader (en jij) in die periode nog controleposten zouden bouwen voor de (voormalige) overheid op dat moment. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat na een ongewone samenwerking tussen de Taliban én de (voormalige) overheid in begin 2020 Daesh verdreven werd uit Kunar en de Taliban hun gebieden overnam. Een samenwerking waarvan je opmerkelijk genoeg (zeker gezien je bewering in die materie werkzaam geweest te zijn) zelf helemaal niet op de hoogte bleek (zie CGVS, p.24).

Hoe dan ook blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Je haalt aan dat je vader jarenlang als onderaannemer werkzaam was voor een bouwbedrijf dat (onder meer) controleposten bouwde. Omdat hij geweigerd zou hebben daarmee te stoppen zou hij door de Taliban bedreigd en nadien gedood zijn. Zoals hierboven uiteengezet kan hieraan echter allerminst geloof worden gehecht. Je haalt verder geen elementen aan die er op zouden wijzen dat jouw vader, louter omdat hij werkzaam was voor dat bouwbedrijf, zou worden vervolgd.

Je stelt evenwel dat jouw vader intussen gedood is en ook de rest van het gezin diende te vluchten en vermist is sinds jullie elkaar kwijtraakten in Iran. Dat je vader gedood is, kan aanvaard worden. Dat dit door een gerichte aanval van de Taliban gebeurde evenwel niet, gezien bovenstaande vaststellingen mbt de ongeloofwaardigheid van je relaas. Dat je familie Afghanistan ook heeft moeten verlaten omwille van jouw problemen is echter niet meer dan een blote bewering die je niet kon staven. [...] Hoe dan ook lijkt jouw bewering dat je hele gezin Afghanistan diende te verlaten ondanks het feit dat alleen jij gevisieerd zou zijn door die laatste bedreiging, omwille van jouw werk, bovenstaande alleen maar te bevestigen en eerder te wijzen op een vertrek omwille van andere redenen.

Wat er daar ook van zij, rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, met de overige vaststellingen mbt de geloofwaardigheid van je problemen, met het feit dat je zelf nog minderjarig was, nauwelijks verantwoordelijkheden in het bedrijf had en met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van jouw vader vervolgd worden, dient geconcludeerd dat je de problematische situatie van je familie niet aantoonde.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid zou zijn van je vader, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Meer zelfs, uit de beschikbare informatie blijkt dat indien de persoon met het bepaalde profiel, in casu jouw vader, overleden is de taliban in principe en strikt genomen geen reden heeft om zijn familieleden te viseren. Het is aan jou om aan te tonen dat jij vervolging zou dienen te vrezen, maar je blijft hierover zoals uiteengezet in gebreke.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

Waar verzoeker verder nog wijst op zijn verwesterd profiel, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd.

De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina*” betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene

bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt *in casu* dat hij als minderjarige Europa is binnengekomen, dat hij de westerse waarden en normen heeft overgenomen, dat hij hier al anderhalf jaar verblijft, dat hij zich één voelt met de Belgische

maatschappij waar hij alle kansen grijpt, dat hij hier naar school gaat en een zeer mooi rapport heeft, dat hij daarnaast nog een intakerapport van het Agentschap integratie & Inburgering neerlegt, alsook het eindadvies van OKAN. Verzoeker doet daarnaast ook verschillende studentenjobs. Verzoeker gaat hier al anderhalf jaar naar school en spreekt al een mondje Nederlands. Verzoeker zal bovendien via de luchthaven met Belgische documenten moeten terugkeren. Hierdoor alleen al zal zijn verblijf in het buitenland boven water komen. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota schoolrapporten neer en aanbevelingsbrieven van zijn leerkrachten, werkgever en stagiaire van de jeugddienst. Hij legt tevens een arbeidscontract van vorige zomer en loonbrieven neer en een toestemmingsformulier van het Rode kruis dat aantoonde dat er een aanvraag is ingediend om zijn vermiste familieleden op te sporen.

Uit voorliggende elementen blijkt geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was zestien jaar oud toen hij in België is aangekomen. Verzoeker heeft als kind en ook de meerderheid van zijn tienerjaren als minderjarige in Afghanistan gewoond. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al in zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds april 2022 in België heeft verbleven in het kader van de procedure om internationale bescherming, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en heeft nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14, 15).

Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn activiteiten in België aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element dat weliswaar wordt ondersteunt door lovenswaardige aanbevelingen uit verzoekers omgeving, valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofd. De documenten die verzoeker neerlegt en betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie in België kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen, aangezien verzoeker hiermee niet aantoonde wat zijn persoonlijke situatie zou zijn bij een terugkeer naar Afghanistan en waarom deze een reden zou zijn voor een nood aan internationale bescherming.

Verzoeker stipt nog aan dat hij met Belgische documenten naar Afghanistan zal moeten reizen bij terugkeer waardoor zijn verblijf in het buitenland boven water zal komen. Dergelijk betoog is echter niet dienstig nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar de verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat de verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen.

Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker stelt dat zijn vader bij ANP werkte, maar dit vindt geen steun in het administratief dossier. Door zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn minderjarigheid en specifiek profiel, acht verzoeker dat hij een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld in zijn regio. De Raad merkt echter op dat deze elementen zijn evenmin aan de orde als omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP